

הַרְפֹּתֶיךָ אוֹתֶיךָ שֶׁל יְלָדָה מִצְחִיקָה בְּהֶחֱלִיט

אוֹשִׁי גֵּרוֹס

אִיר: נֶעֱמָה לֵהֲב

חלק א

מַעֲשֵׂה בַּחֲתוּלָה שׁוֹבְבָה, וּבִילָדָה שׁוֹבְבָה לֹא פְּחוּת

9	שְׁלוֹם לָכֶם, נָעִים לְהַפִּיר	פָּרָק 1
13	אָמַא'לָה, נוֹסְעִים לַצָּפוֹן!	פָּרָק 2
17	הַמְּכוֹנִית חוֹלָה	פָּרָק 3
19	חֲתוּלָה שְׂמֵנָה אַחַת	פָּרָק 4
23	הַמְּשֻׁפָּחֶתוֹן שֶׁל אָבָא וְאָמָא	פָּרָק 5
27	נוֹשׁ-נוֹשׁ מַעוֹרָרָת	פָּרָק 6
33	לָאֵן נוֹדְדָת הַשָּׂנָה?	פָּרָק 7
35	זְרִיקוֹת, עִם וּבְלִי סֶבֶה	פָּרָק 8
39	סוּף דְּבָר: מַעֲשֵׂה אֲמִיץ	פָּרָק 9

חלק ב

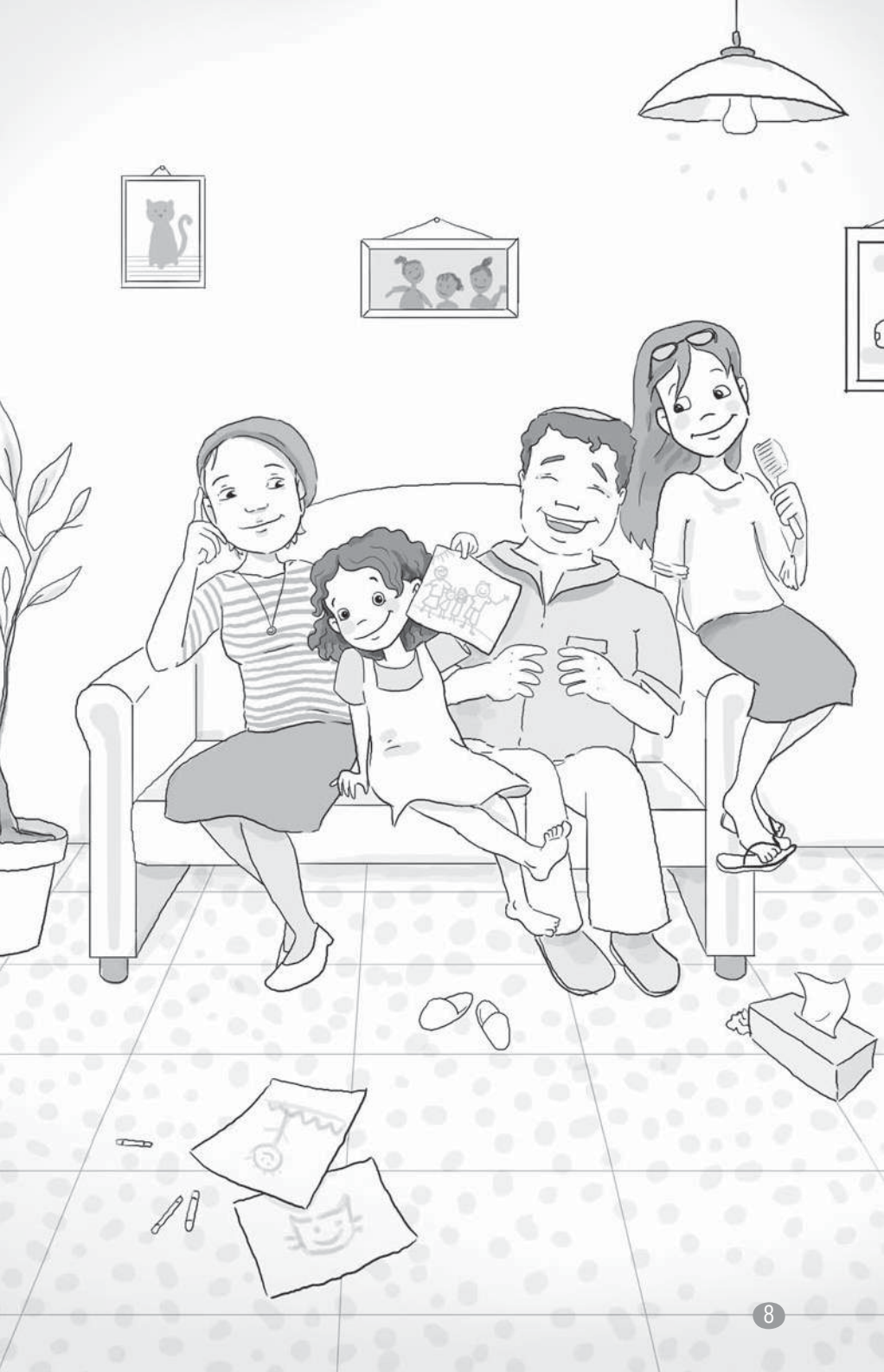
מַעֲשֵׂה שְׁהִתְחִיל בְּרָגֵל שְׂמָאל - וְנִגְמַר בְּמַחֲיאוֹת פָּפִים

45	שְׁעָרֵי בֵּית מִיחָדִים	פָּרָק 1
49	יְלִידַת מִפְתַּח	פָּרָק 2
53	בִּקְרָ עָמוֹס	פָּרָק 3
57	סִיעַת חֲדָשָׁה	פָּרָק 4
61	הַסַּפָּר שֶׁל מִיכָל	פָּרָק 5
67	בוֹחָרִים נוֹשָׂא לַעֲבוּדָה	פָּרָק 6
71	בִּקְרָ הַפְּתָעָה	פָּרָק 7
73	סוּף דְּבָר: סוּף זֶה תָּמִיד הִתְחַלָּה	פָּרָק 8

חֵלֶק א'

מַעֲשֵׂה בְּחִתּוּלָהּ שׁוֹבְכָה
וּבִילָדָה שׁוֹבְכָה לֹא פָחוֹת

שְׁלוֹם לָכֶם, נָעִים לְהַפִּיר

לפני העלילה, לרגל הפתיחה,
בואו להפיר את בני המשפחה

קוראים לי נעם, אבא קורא לי נוש-נוש, אמא קוראת לי נושי, רוני – אחותי הגדולה – קוראת לי "אוי, אני חולה עליך" (ואני מביאה לה טישו, ומאחלת לה להיות בריאה).

אני בת 6, ועולה לכתה א' (אפלו שאני חייבת לרדת במדרגות כדי להגיע לבית-הספר שלי. אז בעצם אני יורדת לכתה א').

אמא שלנו היא מנהלת מאוד חשובה, היא מנהלת חשבונות, ואבא שלי זמר ובדרן, ועובד בעקר בלילה. אתם מכירים את השיר "אבא הלך לעבודה, יביא לך מתנה"?

אז לפעמים אבא שוכח להביא לרוני ולי מתנה.

אני גרה בבית מאוד מיחד, בית שעובר דירה. שמעתם פעם על בית כזה?

כשהייתי קטנה גרנו במשפחתון. לא, לא משפחתון לתינוקות בני שנה. משפחתון מיחד עם הרבה ילדים, שאבא ואמא מטפלים גם בהם. ההורים שלי אומרים שהילדים האלה לא הילדים שלהם, אבל הם כמו הילדים שלהם.

אילו מוזרים הגדולים, שיחליטו.

במשפחתון גרו המון ילדים, מכל העדות והצבעים, ובעקר ילדים

שָׁעָלוּ מֵאֲתִיּוּפְיָהּ. בַּפֶּעַם הָרִאשׁוֹנָה שִׁפְּגַשְׁתִּי אֶת הַבָּנוֹת הַגְּדוֹלוֹת
שֶׁל הַמִּשְׁפָּחָתוֹן, שָׁאֲלַתִּי אַחַת מֵהֶן: "אֵיךְ קוֹרְאִים לָךְ?"
"מִזֵּל", הִיא עָנְתָה.

וְהִנֵּה הִגִּיעוּ עוֹד שְׁתֵּי בָנוֹת – אַחִיּוֹתַי, וְאֲנִי אִמְרַתִּי בְּהִתְלַהֲבוֹת:
"הִנֵּה מִזֵּל וְעוֹד מִזֵּל". כָּלֶם צָחֲקוּ, וּבִכְלָל לֹא נִעְלְבוּ. טוֹב, הָיָה לָנוּ
הַרְבֵּה מִזֵּל.

בַּשָּׁנָה שֶׁעָבְרָה נִפְרְדוּ אָבָא וְאִמָּא מִיִּלְדֵי הַמִּשְׁפָּחָתוֹן, וְאֲנִי עָדִין
מִתְּגַעְגַּעַת אֲלֵיהֶם. לַפַּעַמִּים אִמָּא מִזְמִינָה אֶת אַחַת הַבָּנוֹת הַגְּדוֹלוֹת
לְשִׁמְרִיטָף עֲלֵינוּ, כְּשֶׁהִיא צְרִיכָה לְשָׁמֹר עַל אָבָא שֶׁלֹּא יַעֲשֶׂה צְחוּקִים
וּשְׂטִיּוֹת. כְּמָה כִּיף. אֲנַחְנוּ מְשִׁתּוֹלְלוֹת וְעוֹשׂוֹת מְסֻבָּה, רַק חֲבַל
שָׁאֲבָא וְאִמָּא לֹא נִמְצָאִים גַּם הֵם.

רוֹנִי, אַחוֹתִי הַגְּדוֹלָה, הִיא כְּבֵר בֶּת 11 וּמֵאוֹד חֲכָמָה. כָּל הַיּוֹם הִיא
לוֹמַדָּת. גַּם אֲנִי אֶהְיֶה תַלְמִידָה חֲרוּצָה כְּמוֹהָ.

הִכִּי כִיף לִי בִשְׂבָת. אֲנַחְנוּ יוֹשְׁבִים סָבִיב לְשִׁלְחֹן. אָבָא, אִמָּא וְרוֹנִי
אוֹכְלִים אֶת סְעוּדַת הַשְּׂבָת הַטְּעִימָה. וְאֲנִי? אֲנִי מְשִׁאֲרָה לַחֲתוּלִים.
לֹא סִפְרַתִּי לָכֶם עָדִין, אֲבָל אֲנִי מְבִינָה אוֹתָם מְצִין.

אַחֵר-כֵּן רוֹנִי אוֹמְרַת דְּבַר תּוֹרָה, וְאֲנִי מְקַשִּׁיבָה וְגַם מְסַבִּירָה (כִּי לֹא
תָמִיד אָבָא מְבִין). אֲנִי זוֹכֶרֶת שֶׁפֶּעַם שָׁאֲלַתִּי: "אֵיךְ קוֹרְאִים לְאָבָא
שֶׁל יְהוֹשֻׁעַ בֶּן נוֹן?"

"אֵיךְ?" שָׁאֲלָה אִמָּא.

"נוֹן", עָנִיתִי בִּידְעָנוּת. "וְאֵיךְ קוֹרְאִים לְאִמָּא שֶׁל יְהוֹשֻׁעַ בֶּן נוֹן?"

"אֵיךְ?" הִסְתַּקֵּן אָבָא.

"לִמַּד", עָנִיתִי.

רוֹנִי יָשָׁר חֲבָקָה אוֹתִי וְאָמְרָה: "אוֹיֵשׁ, אֲנִי חוֹלָה עָלֶיךָ, נוֹשׁ-נוֹשׁ. אֵת
כְּזֹאת מִצְחִיקָה".

אַחֲרֵי הָאֲרוּחָה בִּרְכָנוּ יַחְדָּו בְּקוֹל רָם, וְאַבָּא הִצִּיעַ שְׁנִשְׁחַק אֶת
 "מִשְׁחַק הַשְּׂאֵלוֹת". אַבָּא שָׂאֵל שְׂאֵלוֹת, וְרוֹנִי קִפְצָה וְעִנְתָהּ לִפְנֵי
 שְׁהִסְפִּקְתִּי אֶפְלוּ לַחֲשׁוֹב.
 אִזְּ אַבָּא שָׂאֵל: "מִי קוֹפֵץ בְּרֹאשׁ?"
 וְרוֹנִי קִפְצָה: "חֲמוֹר קוֹפֵץ בְּרֹאשׁ!"
 "מָה פְּתָאוֹם!" קָרָאתִי. "כִּנָּה קוֹפֶצֶת בְּרֹאשׁ".
 "אֵיזָה נוֹשׁ-נוֹשׁ אֶת", רוֹנִי הִתְנַפְּלָה עָלַי בְּחִבּוּקִים. "אֲנִי פָּשׁוּט חוֹלָה
 עָלֶיךָ".
 אֲנִי חוֹשֶׁבֶת שְׂרוֹנִי צְרִיכָה רוֹפֵא. הִיא כָּל הַזְּמַן חוֹלָה עָלַי.

מַלּוֹן

הִסְתַּבְּקָרְן	לְשִׁמְרֵטָר
נִהְיָה סִקְרָן	לְעִשׂוֹת בִּיבִיסִיטָר

אַמאַ'לָה, נוֹסְעִים לַצָּפוֹן!

וּבוֹ יִסְפָּר עַל מָסַע מִיָּחָד
עִם כָּנִים, פִּינְגּוּיִנִים וְגַם אֵיגְלוֹ אָחָד

איזה כִּיף! נוֹסְעִים לַצָּפוֹן!
"הַצָּפוֹן רְחוֹק?" שְׁאַלְתִּי אֶת רוֹנִי, אַחוֹתִי הַגְּדוֹלָה.
רוֹנִי הִסְתַּכְּלָה עָלַי בְּעֵינֶי רֵב, וְעָנְתָה: "הַצָּפוֹן זֶה בְּצָפוֹן".
"אֲנִי מִכְּחַדָּת", אָמַרְתִּי לָהּ.
"מִמָּה אֶת מִכְּחַדָּת, קְפוּצ'פּוּץ?" (זֶה כְּנֹי חֹדֶשׁ שְׂרוּנֵי נְתָנָה לִי).
"מִהַצָּפוֹן הָרְחוֹק", עָנִיתִי. "בְּגֹן סִפְרוֹ שֶׁקְּפוּא שָׁם. שְׂיֵשׁ שָׁם פִּינְגּוּיִנִים
וְגָרִים שָׁם בְּאֵיגְלוֹ".
רוֹנִי הִקְשִׁיבָה וְסִדְּרָה אֶת שְׁעָרָהּ. בְּזָמַן הָאַחֲרוֹן הִיא מְסַדֶּרֶת אֶת
הַשְּׁעָר הַחֶלֶק וְהִיפָה שָׁלָה כָּל הַזָּמַן, וְאֲנִי לֹא מְבִינָה לָמָּה. לִי יֵשׁ שְׁעָר
מְתֻלָּתֵל, וְאֲנִי שׁוֹנֵאת לִגְעַת בּוֹ, כִּי זֶה כּוֹאֵב.
אַמַּא כּוֹעֶסֶת עַל רוֹנִי שֶׁהִיא מְתַעַסְקֶת בַּשְּׁעָר, וְעָלִי – שְׁאַנִּי לֹא
מְסִימָה לְהִתְעַסֵּק בַּשְּׁעָר. אָבָא לֹא יוֹדֵעַ אִיזוֹ מְבַרְשֶׁת שְׁעָר שְׁלִי
וְאִיזוֹ שֶׁל רוֹנִי, וְזֶה חֲשׁוֹב מְאוֹד לְדַעַת אֶת הַהִבְדָּל, כִּי לִי יֵשׁ כָּנִים!
בְּגֹן לְמַדְנוּ אֶת שִׁירוֹ שֶׁל בִּיאָלִיק:
"קוֹן לַצָּפוֹר בֵּין הָעֵצִים,
וּבִקֵּן לָהּ שְׁלוֹשׁ בֵּיצִים,
וּבְכָל בֵּיצָה – הֵס פֶּן תָּעִיר,

ישן לו אפרוח, אפרוח זעיר".
 ואני החלטתי לכתב שיר חדש:
 "קו לכנה בין השערות,
 ובקו לה שלוש ביצות,
 ובכל ביצה – הס פו תעירה,
 ישנה כנה, כנה זעירה".
 אני בטוחה שלבאיאליק לא היו כנים. רוצים לדעת למה?
 תסתכלו בתמונה שצרפתי:

אמא כבר ארזה את כל הבגדים, ואבא ארז את הכרית שלו. שאלתי
 אותו למה הוא לוקח כרית מהבית, ואבא ענה שרק על הכרית שלו
 הוא נרדם, וככה הוא מרגיש כמו בבית.
 "אז למה אנחנו נוסעים לצפון?" לא הבנתי. "נשאר בבית, ותרגיש
 בבית".

אבא צחק, ואני חושבת שהוא הבין שאני קצת מפחדת מנסיעות
 ארוכות.

אמא אמרה שכדאי לישן מקדם, כדי שנהיה נרגניות מחר. אבל מי
 יכול לישן כשהוא מתרגש כל-כך לפגש פינגוונים? בלילה, כשלא
 הצלחתי להרדם, ספרתי פינגוונים.

הגיע הבקר, ואבא פתח את התריסים כדי להכניס את אור השמש

לְעֵינַיִם שְׁלֵנוּ. "בְּקָר טוֹב", הוּא קָרָא בְּקוֹל עֲלִיו.
 שָׁמַתִּי אֶת הַשְּׂמִיכָה מֵעַל לְרֹאשִׁי, וְהִתְחַנַּנְתִּי: "אָבָא, תִּכְבֶּה אֶת
 הַתֵּרִיס!"
 "לֹא הַיּוֹם, נָעַם", הִשִּׁיב אָבָא. "הַיּוֹם אֲנִחֲנוּ מִמֶּהָרִים. בְּעוֹד חֲצִי שָׁעָה
 אֲנִחֲנוּ יוֹצְאִים לְחֻפְשָׁה בְּצֹפֹן".

